

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.223 van 21 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoer-legging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 januari 2008 tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij werd geboren op 1 januari 1946 te Oulad Amrane en heeft de Marokkaanse nationaliteit.

Op 31 augustus 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in als bloedverwant in de opgaande lijn van haar zoon, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 30 januari 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 1 februari 2008 ter kennis van de verzoekende partij werd gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 61 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 (...), wordt de vestiging, aangevraagd op 31.08.2007 door K.A. (...) geboren te Oulad Amrane op 01.01.1946 onderdaan van Marokko, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van te verlaten binnen de 30 dagen

REDEN VAN DE BESLISSING

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn: Betrokkene heeft niet bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst.”

Op 1 maart 2008 dient de verzoekende partij een vordering tot nietigverklaring en schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de “*schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en van artikel 3 van de Europese verblijfsrichtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.*”

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40 §6 van de wet 15 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De grieven aangaande de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet vallen minstens samen met de grief aangaande de onvoldoende en ontoereikende motivering en zullen dan ook samen met het al dan niet bestaan van een schending van de materiële motiveringsplicht behandeld worden.

2.2.1. In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De verzoekende partij meent dat deze artikelen geschonden zijn omdat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd. Ten eerste stelt de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing geenszins valt af te leiden op welke feiten men zich baseert om af te leiden dat ze geen bewijs zou hebben geleverd dat ze onvermogen is in het land van herkomst. Ten tweede voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt op welke wettelijke bepalingen zij zich steunt om haar beslissing te nemen. Tot slot stelt de verzoekende partij dat de Vreemdelingenwet nergens gebiedt dat er een bewijs van onvermogen in het land van herkomst voorgelegd wordt. Hierdoor wordt een voorwaarde aan de wet toegevoegd.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen

die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan ze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn omdat de verzoekende partij niet bewezen heeft onvermogen te zijn in het land van herkomst. De Raad merkt verder op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het K.B. van 8 oktober 1981) verwezen wordt. Bijgevolg mist de grief van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing haar rechtsgrond niet vermeldt feitelijke grondslag. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geenszins vermeldt op welke feiten zij zich baseert om te stellen dat de verzoekende partij niet bewezen heeft onvermogen te zijn in het land van herkomst en dergelijk gegeven onnodig is, betwist de verzoekende partij evenwel de motieven die de bestreden beslissing dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Dit betreft immers het nagaan of de motieven pertinent zijn, namelijk de materiële motiveringsplicht (*cf.* R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling ervan, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij per brief van 15 oktober 2007, aan de verzoekende partij betekend op 24 oktober 2007, de volgende stukken vroeg:

- bewijs van onvermogen in het land van herkomst/verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte
- bewijs van nominale financiële stortingen van de Belg t.a.v. betrokkene in het land van herkomst (periode voor de aankomstverklaring)
- bewijs van de inkomsten van Belgische descendent (werkgeversattest met de geldigheidsduur + recente loonfiches, inkomsten OCMW, RVA, ziekteuitkeringen, ...) en van die van alle overige leden van het gezin
- samenstelling van het gezin van de descendent.

In diezelfde brief werd uitdrukkelijk gesteld dat indien deze documenten niet overgemaakt werden voor het einde van de vijfde maand van het immatriculatieattest, een bijlage 20 zou worden opgemaakt. Dit document werd door de verzoekende partij ontvangen en ondertekend op 24 oktober 2007. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 21 januari 2008 een attest betreffende de samenstelling van het gezin van zijn zoon heeft neergelegd. Op 29 januari 2008 legt de verzoekende partij bewijzen neer van de nominale financiële stortingen die door zijn zoon ten aanzien van hem gestort werden alsmede

bewijzen van de inkomsten van zijn zoon en diens echtgenote. Er werd echter geen enkel bewijs van onvermogen in het land van herkomst en/of verklaring van de bevoegde autoriteiten van het land van herkomst dat betrokkene daar noch over inkomsten, noch over onroerende eigendommen beschikte neergelegd. Ook in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na aan te tonen dat zij dit bewijs heeft neergelegd. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door een dergelijk attest op te vragen, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet dient na te gaan of de verzoekende partij effectief ten laste van de descendent is. Artikel 40 §6 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *"Met de E.G.- vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen"*.

Bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn van een Belgisch descendent, beschikt de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen.

Uit het voorgaande volgt derhalve dat de loutere omstandigheid dat de regelgeving de overlegging van de gevraagde stukken niet als voorwaarde stelt, op zich de bestreden beslissing niet vitiesert, noch een onwettige "toevoeging" inhoudt aan de regelgeving, daar zulks kan binnen de door de regelgeving aan de bevoegde overheid toegekende ruime appreciatiebevoegdheid.

Binnen het hiervoor geschetste wettigheidsonderzoek dat de Raad ter zake vermog uit te oefenen, is het te dezen niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, teneinde vast te stellen of een vreemdeling effectief ten laste is van een Belgisch onderdaan, vereist dat het bewijs van onvermogen wordt voorgelegd waarop vermeld staat dat de aanvrager in het land van herkomst niet beschikt over onroerende goederen. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit relevante stukken zijn ten bewijze van het voldoen, in hoofde van de verzoekende partij aan één van de wettelijke voorwaarden tot vestiging. Het is niet kennelijk onredelijk dat de bevoegde overheid deze gegevens kent en mede betreft bij haar feitelijke beoordeling van de vraag of de aanvrager ten laste is van de Belgische descendent in de zin van het genoemde artikel 40, § 6 van de Vreemdelingen-wet.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit de door haar overgemaakte stukken voldoende blijkt dat ze ten laste van haar zoon is, geeft dit blijk van een andere feitelijke beoordeling ter zake dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid als annulatie-rechter behoort. Binnen het wettigheidsonderzoek dat de Raad ter zake vermag uit te oefenen, maakt de verzoekende partij aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk dat de bevoegde overheid in verband met de beoordeling van het feit dat het gevraagde bewijs van onvermogen niet wordt voorgelegd tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan. Des te meer omdat de verwerende partij deze documenten voor het nemen van de bestreden beslissing heeft opgevraagd en te kennen heeft gegeven welk soort beslissing ze zou nemen indien deze stukken niet werden neergelegd.

Gezien artikel 40 van de Vreemdelingenwet vereist dat de ascendent ten laste is van de descendent, en uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat dit niet werd bewezen, maakt de verzoekende partij ook de schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld en dat evenmin artikel 40 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2.1.2. In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de Europese richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch de verzoekende partij, noch de persoon in functie van wie zij de vestigingsaanvraag indient, burgers van de Unie zijn die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, vraagt immers om de vestiging in België, in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu, zodat het Europees gemeenschapsrecht niet van toepassing is.

Aangezien de verzoekende partij geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG, kan zij zich, los van de vraag naar de directe werking, niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn.

Het middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 8, 4° lid, 20 en 24 van richtlijn 2004/38 EG.

2.3.1. Zoals uit punt 2.1.2. blijkt is de verzoekende partij geen begunstigde van de richtlijn 2004/38/EG en kan zij zich bijgevolg niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Het middel is onontvankelijk.

2.4. In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij om de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen: “*Schendt artikel 40§6 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer artikel 40§6 aldus zou geïnterpreteerd worden dat een Belg en zijn familieleden zich niet kunnen beroepen op de bepalingen opgenomen in richtlijn 2004/38 bij gebreke van een intracommunautair aspect, terwijl iedere andere EU-onderdaan en zijn familieleden zich wel kunnen beroepen op voormelde richtlijn?*”

Gelet op de bespreking van de middelen is het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk om in casu uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, §2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof is de Raad derhalve niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

2.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.